

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.”

Felmerül bennem a kérdés; lehetséges vagy szükségszerű a világ gyűlölete?

Ez lenne a kritériuma, hogy hova tartozom? (Jézus ezt mondja!) A világ azt szereti, ami a sajátja; mivel a tanítványok nem részei a világnak, az gyűlöli őket.

Vallom, hogy Jézus kiválasztott engem is. Látszik rajtam, hogy nem a világból való vagyok? Miből látszik? Töreksem rá, hogy látsszon? Ez belülről kell, hogy jöjjön.

Nem vágyom az üldözésre és arra, hogy gyűlöljenek, de elfogadom a lehetősé-gét! Jézus sem vágyott rá, hogy gyűlöljék, mégis az élete következménye az lett, és belehajtotta a fejét.

A világ engem nem gyűlöl, de furcsán néz. Furcsállja a viselkedésemet. Te miért vagy ilyen? – kérdezik. Hogyhogy neki is adsz? Ő bántott, rosszindulatú veled, te mégis szívességet teszel neki?

És megjelenik a hitetlenkedés, a másik saját gondolatának rám vetítése; biztosan azért segítesz, mert jól jársz vele! Ez rosszindulatú megjegyzés?

Rosszindulatú lehet, aki bánt, aki megkérdőjelezi a viselkedésemet, és hátsó szándékot sejt benne?

Vajon a Jézust bántók is rosszindulatúak voltak? Tudunk Nikodémusról, a farizeusról. A rendelkezésre álló információk gondolkodóba ejtették, meg is látogatta Jézust, de tovább nem merte vállalni a következményeket.

És biztosan voltak olyanok, akik „csak bizonytalanok” voltak.

Hogyan fordul át az ember indulata rosszból a jóra és fordítva? (Nagycsütörtök este)

Ezek csak érzelmek?

Vigyázok eléggé a gondolataimra, érzéseimre, indulataimra?

Jézusom, töreksem arra, hogy veled, benned maradjak, és ne tudjanak kibillenteni, eltéríteni az életem történései a téged követéstől.

Aczél Márty, Halásztelek